

Arrest

nr. 53 077 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat E. DELVAUX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 oktober 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 18 maart 2010 en 30 mei 2010.

1.3. Op 15 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Behsud I in Maidan Wardak afkomstig te zijn. U bent Hazara van de stam Qulakhesh en sjiiet. Toen u 5 jaar oud was verhuisde uw familie naar Iran. Zes jaar geleden kwam u terug naar Afghanistan en sindsdien woonde u in Kabul. U trouwde op 16/08/1385 (omzetting naar Westerse kalender 7 november 2006) met A.(...) N.(...). Uw zontje A.(...) R.(...) N.(...) werd op 22/08/1386 (13 november 2007) in Kabul geboren. Toen u twee jaar getrouwd was overleed uw man ten gevolge van een auto-ongeluk. Voorheen was de relatie met uw schoonfamilie niet echt goed en dit verslechterde na het overlijden van uw man. U werd geslagen. Het was vooral uw schoonmoeder, de stiefmoeder van uw man, die u niet langer in het huis wou. Zij probeerde door middel van een bepaald document uw zoon van u af te nemen. U besloot dat u daar niet langer kon blijven en u vluchtte met uw zontje. U ging eerst naar S.(...), de tante van uw moeder. Toen uw schoonfamilie de volgende dag daar langs kwam kon u niet langer in hun huis blijven. U trok naar uw zus S.(...). Ook daar kwam uw schoonfamilie twee maal langs en met behulp van uw schoonbroer vluchtte u uit Afghanistan. U nam in Kabul het vliegtuig naar Istanbul. U verbleef twee weken in het huis van de smokkelaar in Istanbul. U reisde per schip via Griekenland verder naar België. U vroeg op 14 oktober 2009 asiel aan in België. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara en die van uw zontje voor, en enkele medische attesten van uw behandeling in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u bitter weinig informatie kan verstrekken over het auto-ongeluk van uw man. U bent amper in staat om een tijdssituering van dit gebeuren te geven, terwijl het een grote invloed heeft gehad op uw leven aangezien het ervoor zorgde dat u van uw schoonfamilie en land van herkomst moest wegvluchten. In het eerste gehoor verklaarde u dat dit ongeval één jaar en enkele maanden geleden is gebeurd, een concretere tijdsaanduiding gaf u niet (CGVS 1, p. 4). Verder in het eerste interview verklaarde u dat uw zontje 10 à 11 maanden oud was toen uw man overleed (CGVS 1, p. 5). Gezien uw zontje geboren zou zijn op 22/08/1386 (13 november 2007) zou dit ongeval rond september-oktober 2008 moeten hebben plaatsgevonden. U kon zich naar eigen zeggen de maand niet herinneren waarin uw echtgenoot overleed, maar stelde dat uw zontje ongeveer één jaar oud was (CGVS 30/05/2010 p. 2). Wanneer u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd in welk jaar uw man overleed antwoordde u eerst "eind 87" (bedoelend 1387), dit zou dan met een marge neerkomen op januari-februari 2009. Bij de volgende vraag corrigeerde u zichzelf en verklaarde u dat het "eind 86" (1386) was dat uw man omgekomen is (CGVS 30/05/2010, p. 3). Uit uw verklaringen op basis van de leeftijd van uw zontje kan echter worden afgeleid dat uw man overleden zou zijn in de zesde of zevende maand van 1387, waarbij moeilijk kan worden gesteld dat deze maanden aan het eind van het jaar vallen. Er kan dan ook worden opgemerkt dat u beter in staat zou moeten zijn om een duidelijk antwoord te geven over zo'n ingrijpende gebeurtenis in uw leven, te meer u enkele jaren scholing genoot in Iran en u blijkbaar alweer sinds zes jaar in Afghanistan woonde en dus enigszins vertrouwd moet zijn met de Afghaanse kalender. Daarenboven weet u niet waar het ongeluk heeft plaatsgevonden. U geeft een vage omschrijving dat het op de weg tussen Kotai Sanghi en Ghazni is gebeurd (CGVS 30/05/2010, p. 1). U bleek ook niet op de hoogte te zijn van de manier waarop het ongeluk is gebeurd. U vertelde tijdens het eerste gehoor dat de auto van uw man tegen een vrachtwagen is gebotst, waarbij alle inzittenden in de auto van uw man zijn omgekomen (CGVS 18/03/2010, p. 5). Doch tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat hij tegen een andere auto is gebotst (CGVS 30/05/2010, p. 3). Hier rept u met geen woord over het feit dat u eerst verklaarde dat het een vrachtwagen was. Uw schoonvader zou het nieuws van het ongeluk vernomen hebben van collega's of vrienden van uw man, maar u kon niet zeggen van wie, ook al woonde u naar eigen zeggen bij de schoonfamilie (CGVS p. 30/05/2010 p. 2). Uw echtgenoot zou nog naar het ziekenhuis gebracht zijn, maar u kon niet zeggen naar welk ziekenhuis, wat toch opmerkelijk is (CGVS 30/05/2010 p. 2). U bleek ook niet in staat te zijn om enig schriftelijk bewijs te leveren over het auto-ongeluk noch over het feit dat u met A.(...) N.(...) was getrouwd. U verklaarde dat u tijdens de ramadan van 2009 (21 augustus – 19 september 2009) Afghanistan heeft verlaten en dat u anderhalve maand onderweg was. U kwam hier op 14 oktober 2009 aan en vroeg dezelfde dag asiel aan. Wanneer u echter werd gevraagd hoe lang u na het overlijden van uw man nog bij uw schoonfamilie bent gebleven antwoordde u verkeerdelijk anderhalf jaar of 1 jaar en 2 à 3 maanden (CGVS 30/05/2010 p. 4). Dit strookt niet met uw reisweg aangezien u ongeveer één jaar na zijn dood al in België was aangekomen.

Bovendien kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst bij uw verklaringen over de manier waarop u als alleenstaande vrouw met een jong kind naar België bent gereisd. U verklaarde dat u door een smokkelaar, van wie u de naam niet weet en die uw schoonbroer had gecontacteerd, op het vliegtuig naar Istanbul bent geraakt (CGVS 30/05/2010, p.8). U verklaarde dat deze vlucht 6 à 7u duurde (CGVS, p. 9). In werkelijkheid duurt een vlucht van Kabul naar Istanbul minder lang, zoals uit informatie blijkt die aan het administratieve dossier werd toegevoegd. De naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee u vloog kon u dan weer niet noemen (CGVS 30/05/2010 p. 9). Toen u in Istanbul aankwam stond een handlanger van deze smokkelaar u op te wachten. U verbleef twee weken in zijn huis maar alweer kent u de naam van deze persoon niet. (CGVS 30/05/2010, p. 8 – 10). Vervolgens trok u van Turkije naar Griekenland verder samen met een Afghaanse familie die u in Turkije had leren kennen. In Griekenland gaf u uw resterende geld, 1.300 euro, aan de man van deze Afghaanse familie (CGVS 30/05/2010, p. 11). Het is opmerkelijk dat u iemand die u niet kent al uw resterende geld toevertrouwt. Tijdens uw eerste gehoor vermeldde u bovendien dat die Afghaanse familie u hier aan het station heeft achtergelaten, ze vertelden u dat ze op zoek gingen naar iets om te eten maar ze zijn niet meer teruggekomen (CGVS 18/03/2010, p. 16). In uw tweede gehoor vermeldde u dan weer dat de Afghaanse familie u op een bepaald moment meldde dat u geen geld meer over had en dat ze u achter hebben gelaten, u wist niet in welk land dat was (CGVS 30/05/2010 p. 10). U kan bovendien amper informatie verschaffen over het paspoort waarmee u zou gereisd hebben: u wist dat het uw eigen foto bevatte maar welke naam erin stond wist u dan weer niet, dit ondanks het feit dat u dit paspoort tijdens de vlucht Kabul-Istanbul bij u zou gehad hebben (CGVS 18/03/2010 p. 15). Of het een visum bevatte weet u evenmin. Er kan toch worden verwacht dat u bij dergelijke internationale vlucht meer details kan geven over de reisdocumenten. Bovenstaande opmerkingen geven geen overtuigende weergave van uw reisweg weer en doen het vermoeden rijzen dat u op een andere manier, en mogelijk begeleid door andere personen, naar België bent gekomen. Er bestaan dan ook twijfels aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een Afghaanse alleenstaande vrouw te zijn, die bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door haar schoonfamilie riskeert.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviseerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bermbommen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt. Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afgaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afgaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviseerd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tijdens uw asielaanvraag legde u uw taskara en de taskara van uw zontje voor. Dit dient enkel als bewijs van uw herkomst uit Afghanistan die hier niet ter discussie staat en voegt verder niets toe aan uw asielrelaas. De medische attesten dienen als bewijs van het feit dat u in België in behandeling bent wegens een epileptische aanval, maar voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, voert verzoekster aan dat zij mogelijke, plausibele, oprechte en coherente verklaringen heeft afgelegd die niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat de kwestie of zij het overlijden van haar echtgenoot niet exact tot op de juiste dag en maand kan situeren niet relevant is met betrekking tot de beoordeling van het asielrelaas of de subsidiaire bescherming. Verzoekster verwijst naar de brochure "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afgaanse asielzoekers" van 18 februari 2010 waarin alleenstaande vrouwen als voorbeeld van een risicoprofiel worden aangehaald en stelt dat het buiten discussie staat dat zij alleen met haar kind in België is aangekomen en zij afkomstig is uit Kabul, Afghanistan. Ofschoon er discussie kan bestaan omtrent haar bewering dat zij bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door haar schoonfamilie riskeert doch zij ter goeder trouw is omtrent deze vervolgingsvrees, poneert verzoekster dat het, teneinde in aanmerking te komen voor asiel, volstaat dat zij een alleenstaande vrouw uit Afghanistan is. Verder is verzoekster van mening dat Kabul als regio eveneens dermate onveilig is dat subsidiaire bescherming dient verstrekt worden, de commissaris-generaal een artificieel onderscheid maakt tussen verschillende vormen van geweld waaraan burgers kunnen blootstaan, onderscheid dat niet wordt gemaakt in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en dat het feit dat zelfmoordaanslagen en bermbommen niet tegen burgers gericht worden, doch tegen buitenlandse troepen en/of de Afgaanse overheid, het risico op ernstige verwondingen en/of de dood er voor burgers niet minder op maakt. Verzoekster voert dan ook aan voor haar veiligheid en leven te vrezen en stelt dat bij een terugleiding naar de grens van Afghanistan haar fysieke integriteit of haar vrijheid in gevaar zou verkeren.

2.2. Omtrent de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, alsook de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoekster van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij bitter weinig informatie kan verstrekken over het auto-ongeluk van haar man en de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij haar verklaringen over de manier waarop zij als alleenstaande vrouw met een jong kind naar België is gereisd waardoor er twijfels bestaan omtrent de geloofwaardigheid van haar verklaring een Afghaanse alleenstaande vrouw te zijn, die bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door haar schoonfamilie riskeert, (ii) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, en (iii) haar documenten slechts haar identiteit en medische behandeling aantonen maar niets aan haar asielrelaas toevoegen, zoals uitgebreid toegelicht.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Waar verzoekster aanvoert dat het, blijkens het document “Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers” van 18 februari 2010, volstaat dat zij een alleenstaande vrouw uit Afghanistan is teneinde in aanmerking te komen voor asiel, leest de Raad in de bestreden beslissing dat zij haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw uit Afghanistan en haar vervolgingsvrees vanwege haar schoonfamilie niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien zij geen enkel schriftelijk bewijs van het auto-ongeluk en het overlijden van haar echtgenoot, noch van het feit dat zij überhaupt met A.N. gehuwd was, voorlegt en zij ook middels haar verklaringen haar profiel niet aantoont vermits zij niet in staat blijkt te zijn om het dodelijke auto-ongeluk van haar echtgenoot precies in de tijd te situeren, zij evenmin weet waar en op welke wijze het ongeluk heeft plaatsgevonden, van wie haar schoonvader het nieuws van het ongeluk zou hebben vernomen en naar welk ziekenhuis hij na het ongeluk nog zou zijn gebracht, en zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het voertuig waartegen haar echtgenoot zou zijn gereden en de duur van haar verblijf in Afghanistan na de dood van haar man. Daarenboven dient verzoeksters voorgehouden reisweg in vraag te worden gesteld en rijst het vermoeden dat zij op een andere manier, en mogelijk begeleid door andere personen, naar België is gekomen aangezien de door haar verklaarde vluchttijd van Kabul naar Istanbul niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zij niet op de hoogte is van de naam van de smokkelaar die haar op het vliegtuig naar Istanbul smokkelde, de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee ze vloog, de naam van zijn handlanger bij wie ze in Griekenland twee weken verbleef, de gegevens van het paspoort waarmee ze reisde zoals de gebruikte naam en of er een visum instond, het opmerkelijk is dat zij al haar resterende geld aan een Afghaanse familie die zij niet kende zou toevertrouwen en zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop en de reden waarom zij door de Afghaanse familie werd achtergelaten. Verzoekster beperkt zich tot het minimaliseren van één enkel motief, met name dat de kwestie of zij het overlijden van haar echtgenoot niet exact tot op de juiste dag en maand kan situeren niet relevant is met betrekking tot de beoordeling van het asielrelaas of de subsidiaire bescherming, hetgeen geen afdoende verschoning is gezien de impact die het overlijden van haar echtgenoot op haar leven zou hebben gehad, met name mishandelingen vanwege haar schoonfamilie en het dreigement dat ze haar kind zouden afnemen, reden waarom verzoekster haar land van herkomst diende te ontvluchten. De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd en worden dan ook als vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het medisch attest van 26 november 2009 (administratief dossier, stuk 16) vermeld wordt dat *“haar man recent oorlogsslachtoffer is van de oorlogssituatie in Afghanistan”*, hetgeen werd geattesteerd op basis van haar verklaringen en wat niet strookt met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal als zou haar man bij een auto-ongeluk om het leven zijn gekomen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoekster is de mening toegedaan dat Kabul als regio eveneens dermate onveilig is dat subsidiaire bescherming dient te worden verstrekt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document “Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 19 november 2009 concludeert dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen “open combat” wordt gevoerd doch de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document *“Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection”* van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied, behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab.

Waar verzoekster opmerkt dat de commissaris-generaal er blijkbaar vanuit gaat dat enkel aanhoudende gevechtshandelingen een gevaar opleveren voor burgers, terwijl zelfmoordaanslagen en berrmbommen dit niet zouden doen waardoor hij een artificieel onderscheid maakt tussen de verschillende vormen van geweld waaraan burgers kunnen blootstaan, onderscheid dat niet in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt gemaakt, wijst de Raad erop dat blijkens het toegevoegde document zelfmoordaanslagen en berrmbommen *“gericht (zijn) tegen high profile doelwitten gelokaliseerd in het centrum van de stad, bijvoorbeeld ambassades of overheidsgebouwen. Er zijn eveneens af en toe zelfmoordaanslagen om berrmbommen tegen Afghaanse en internationale troepen gericht.”* (p. 12). Verzoekster brengt geen concrete informatie aan die bovenstaande overwegingen weerlegt en ook met de bewering dat het feit dat deze zelfmoordaanslagen en berrmbommen niet tegen burgers gericht zijn, het risico op ernstige verwondingen en/of de dood er niet minder op maakt, toont zij niet aan dat er in Kabul “willekeurig geweld” is, noch dat het om “oorlogsgeweld” gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot ‘protracted armed confrontation’ zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een ‘non-international armed conflict’ van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Verzoekster toont dan ook niet in concreto aan dat de conclusies en de analyses van de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn.

Ter terechtzitting laat de verwerende partij aan de Raad een schriftelijk verslag geworden, met als bijlage een update over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de periode tussen november 2009 en augustus 2010 (*“Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul” van 17 augustus 2010*). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoeksters plaats van herkomst Kabul-stad, verzoekster niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier geen andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS